

[Ministeren for skatter og afgifter]

måle en ekkovirkning på økonomien adskillige år frem i tiden, og så når man op på det, formanden for Industrirådet allerede havde sagt, før man begyndte at regne på det, nemlig at det nok havde en negativ beskæftigelsesvirkning.

Jeg synes, det er en meget beklagelig måde at bidrage til den offentlige debat på, og jeg synes i og for sig, det er bemærkelsesværdigt, at der til trods for den udmærkede diskussion, vi havde om samme emne i samråd, er ordførere, der vil stå op her på talerstolen og prøve at forsvare den beregning én gang til. Den dømmer sig selv. Man kan også illustrere, at den dømmer sig selv på den måde, at hvis det var rigtigt, at den havde den beskæftigelsesvirkning, så ville det også være rigtigt, at vi stort set kunne løse vort betalingsbalanceproblem på 4 år ved at gennemføre denne afgiftsjustering. Det kan enhver jo se er noget sludder.

Der har også været bragt en hel del andre og forkerte tal til torvs i debatten. Jeg tror, at hr. Gammelgaard var inde på, at vi efterhånden henter en tredjedel af vores vinforbrug ved grænsehandel. De undersøgelser, der har været af det, tyder på, at det er et sted omkring 10-12 pct., måske lidt mere. Den seneste undersøgelse er jo den, vi i fællesskab havde lejlighed til at studere ved et besøg ved grænsen sidste sommer.

Det er sandelig udtryk for mangel på sans for inflationens virkninger på økonomien og på talstørrelserne, når det siges, at det her er den største afgiftsbuket nogen sinde. Ja, det er klart; dem Thorkil Kristensen lavede i begyndelsen af 1950'erne, drejede sig ikke om nær så mange kroner, men der har været adskillige afgiftsbuketter i den nyere Danmarkshistorie, som i andel af det private forbrug vejede tungere, kom mere pludseligt, mere på én gang end det, vi her taler om.

Så skal jeg gøre nogle bemærkninger om socialistisk folkepartis forhold til indeksering. Jeg gjorde det under første behandling, men det hjalp åbenbart ikke.

Jeg finder det fuldstændig uforståeligt, vil jeg gerne gentage, at et parti, der går ind for stor offentlig virksomhed, ikke vil bidrage til på denne meget simple og i og for sig indlysende måde at sikre, at det offentliges indtægter følger bare nogenlunde med det offentliges udgifter. Det forstår jeg ikke. Jeg kan ikke se noget som helst socialistisk i

synspunktet. Jeg kan ikke engang se noget praktisk, i hvert fald ikke for et parti, der måtte forestille sig, at de ret længe skulle være parlamentarisk grundlag for en regering. Det, man måske kan blive lidt beskæmmet over, er, at kernen i socialistisk folkepartis holdning til dette er, at man ikke forestiller sig, at man ret længe skal være parlamentarisk grundlag for en regering. Det skal jeg være den første til at beklage, men det er en nærliggende konklusion, må jeg sige, at drage på baggrund af de synspunkter, socialistisk folkeparti fører frem på dette område.

Jeg skal måske også gøre den bemærkning, at én af de yderligere fordele, man kan have af en indeksering af punktafgifter, er, at man kan få de reguleringer, som vi historisk har skramlet sammen til noget forholdsvis stort på et givet tidspunkt og dermed forholdsvis generende for erhvervslivet og borgerne, spredt over årene og over kvartalerne, på samme måde som alt muligt andet stiger. Man får jo en indekseret regning fra sit forsikringssselskab, og man får på en lang række andre områder selvfølgelig justeret regningerne op i takt med, at omkostningerne ved at fremstille den vare, man får leveret, stiger. Det er forholdsvis simpel nationaløkonomi, synes jeg, der her er tale om.

Men jeg tror også, det for fagbevægelsens medlemmer og for arbejderbevægelsen i det hele taget ville være mindre generende end det, vi har kendt som store engangsførhøjelser og afgifter, at man fik en løbende indeksering og fik den spredt. Også det synspunkt kunne man efter min opfattelse godt give en ekstra overvejelse i socialistisk folkeparti. Derfor er det efter min mening ikke rigtigt, når hr. Bollmann i sin begrundelse for at have et andet synspunkt på indeksering, end han havde i november måned, siger, at det kan fagbevægelsen vist ikke være tjent med. Jeg tror i høj grad, fagbevægelsen kan være tjent med, at når der nu skal skaffes penge, sker det på en mere hensigtsmæssig og en mere praktisk måde.

Så kommer hr. Wilhjelm med 64.000 kr.-spørgsmålet. Han siger: Ja men hvis man lægger dette sammen over nogle år, så bliver det jo til mange, mange milliarder kroner, og kan vi få en garanti fra regeringen for, at merprovenuet ved denne indeksering bruges til at skaffe noget beskæftigelse? Ja men hr. Wilhjelm, de penge er brugt! Hvis de menne-